

satte. Det tager snarere Sigte paa at lade de smaa dække den lille Hjælp, som bydes Kommunerne. Jeg har jo tidligere haft Lejlighed til at udvikle, at af Toldbeskatningen hviler den tunge Ende nedad. Det er et Udtryk, som man ikke holder af; men det skal nu alligevel siges atter og atter. Og da Toldbeskatningen altsaa hviler med den tunge Ende nedad, vil Skatten ogsaa her særlig ramme de mindre bemidlede i Samfundet. Naar man altsaa vil tage Tilskuddet fra denne Beskatningsmaade, tager man det ikke særligt fra de velstillede i Samfundet. Og det gælder i forholdsvis endnu højere Grad om Brændevinsskatten. Jeg skal ikke komme ind paa at tale om Brændevinsskatten her; jeg haaber at faa Ordet siden, naar vi skulle til at forhandle det Lovforslag. Men det forekommer mig dog, at det er øjensynligt, at Brændevinsskatten i særlig Grad vil ramme de mindre bemidlede i Samfundet, og at det vilde være ret urimeligt, om man tog Indtægten af en Brændevinsskat til at lette Hartkornet og navnlig det store Hartkorn for dets Byrder. Det er vistnok en Maade at erstatte paa, som man vanskeligt kan tro mulig at gennemføre. I hvert Fald vil jeg for mit Vedkommende sige, at den første Betingelse for at jeg overhovedet nogen Sinde skulde tænke mig Muligheden af at gaa med til en Brændevinsskat, skulde være den, at de smaa, de, som væsentlig have Byrden af denne Beskatning, ogsaa i Hovedsagen faa Fordelen derved. Det er den første Betingelse for, at der overhovedet kan være Tale om en Brændevinsskat; men en saadan Betingelse foreligger jo ikke her, men tværtimod det modsatte.

Saa talte den højtærede Finansminister dernæst en Del om de Fordelingsregler, som foreligge for os her i Regeringens Lovforslag. Det er de eneste mulige Fordelingsregler, sagde den højtærede Finansminister. Men nu have vi siddet her i Landstinget i 4 Aar og drøftet den Ting med hinanden, og vi have prøvet forskellige Forslag til Fordelingsregler. Til at begynde med var der adskillige her i denne Sal, som ikke vare fornøjede med de Fordelingsregler, Folketinget foreslog, og de forsøgte paa at stille nogle andre op, for Resten noget lignende som de Fordelingsregler, den højtærede Finansminister nu foreslaar. Man har prøvet Fordeling efter Folketal, man har prøvet Fordeling efter Udgifter o. s. v., men alle disse Overvejelser gennem de 4 Aar ere endte med, at man har sagt som saa, at uagtet der vel

ogsaa nok kan indvendes noget mod de Fordelingsregler, som laa i Folketingets, og som ogsaa nu ere til Stede i Skattekommissionens Forslag, ere de dog nok alligevel de retfærdigste. De have i alt Fald den Fordel, at ved Tilskuddet komme Pengene tilbage til de samme Kommuner, som have maattet udrede disse Skatter, og vi ere blevne enige om dem alle sammen, baade Folketinget og Landstinget. Det er derfor ret ejendommeligt, at efter at vi have overvejet det i 4 Aar, skulle vi nu tage dette ny op, og at det skal kastes ind som — ja Ordet Bom hører man jo ikke gerne, men det bliver — en Bom, en Hindring for en Toldreform, og man stryger derved, hvad man i Forvejen var bleven enig om. Jeg har jo tidligere tilladt mig at kritisere de Fordelingsregler, her foreligge for os, og Hovedsummen af mine Betragtninger den Gang var, at Tilskuddet vilde falde noget paa Slump og væsentlig saaledes, at de rige Egne fik mest, hvorimod de fattige Egne langt fra fik, hvad der kunde tilkomme dem. Jeg tillod mig at opstille nogle Tal i saa Henseende, som jeg haaber ere uangribelige. Den højtærede Finansminister rørte heller ikke ved dem, og de ere paalidelige, thi jeg har taget dem fra den Statistik, der foreligger i Skattekommissionens Betænkning. Nu opstillede den ærede Finansminister en anden Maalestok, som jeg ikke blev rigtig klog paa, men som han paastod var den rigtige, og under sin Bedømmelse af denne ny Maalestok kom han bl. a. med den Bemærkning, at det vilde være urimeligt, om de andre, som havde maattet rejse Laan i Anledning af Jernbaneanlæg, til hvilke Staten forlods havde givet Halvdelen, oven i Købet skulde have et stort Tilskud fra Staten. Maa jeg i denne Forbindelse minde den højtærede Minister om, hvorledes Forholdene ere i Kjøbenhavns Amt. Jeg tror ikke, jeg fejler, naar jeg siger, at Kjøbenhavns Amt har hidtil ikke udredt noget som helst til sine Jernbaner. Staten har betalt det hele purt og rent. Jeg ved ikke, om der skulde være noget, som er undgaaet min Opmærksomhed, men det kan ikke være store Ting. Staten har købt de sjællandske Jernbaner af det tidligere private Selskab og betalt dets Aktier med 15 pCt. ud over pari, og jeg ved ikke rettere, end at de Udgifter, der siden ere komne til, har Staten baaret helt og holdent, særlig for Kjøbenhavns Amts Vedkommende. Jeg husker ogsaa, at da vi for nogle Aar siden behandlede Forslag til Lov om Kystbanen, stillede jeg et beske-